

Mediji in informacije

Sodišče Evropske unije
SPOROČILO ZA MEDIJE ŠT. 170/18

Luxembourg, 13. november 2018

Sodba v zadevi C-33/17
Čepelnik d.o.o./Michael Vavti

Ureditev države članice, ki omogoča, da se prejemniku storitve naloži ustavitev plačil in plačilo varščine za zavarovanje plačila morebitne denarne kazni, ki bi lahko bila naložena izvajalcu storitve s sedežem v drugi državi članici za kršitev delovnega prava prvonavedene države članice, je v nasprotju s pravom Unije

Taka nacionalna ukrepa presega to, kar je nujno za uresničitev ciljev varstva delavcev, boja proti goljufijam, zlasti socialnim, in preprečevanja zlorab

Družba Čepelnik s sedežem v Sloveniji je za Michaela Vavtija opravila storitve s področja gradbeništva v vrednosti 12.200 EUR. Te storitve so napoteni delavci opravili v hiši M. Vavtija v Avstriji. M. Vavti je družbi Čepelnik plačal 7000 EUR predplačila.

Avstrijska finančna policija je leta 2016 na gradbišču opravila nadzor in družbi Čepelnik očitala, da je storila dva upravna prekrška s področja delovnopравnih predpisov. Na podlagi te ugotovitve je finančna policija M. Vavtiju odredila ustavitev plačil in pristojni upravni organ (Bezirkshauptmannschaft Völkermarkt/Okrajno glavarstvo Velikovec, v nadaljevanju: OG Velikovec) pozvala, naj munaloži plačilo varščine za zavarovanje plačila morebitne denarne kazni, ki bi lahko bila družbi Čepelnik izrečena v okviru postopka, uvedenega na podlagi opravljenega nadzora. Finančna policija je zahtevala, naj bo varščina določena v višini še neplačanega zneska, in sicer 5200 EUR. OG Velikovec je tej zahtevi ugodilo, M. Vavti pa je plačal varščino v višini tega zneska.

Proti družbi Čepelnik je bil v zvezi z zatrjevanima upravnima prekrškoma uveden postopek. Oktobra 2016 je bilo družbi Čepelnik naloženo plačilo denarnih kazni za ta dva prekrška v višini 1000 EUR in 8000 EUR.

Po dokončanju del je družba Čepelnik M. Vavtiju izdala račun v višini 5000 EUR. Zadnjenavedeni je plačilo zahtevanega zneska zavrnil in ob tem navedel, da je pri OG Velikovec plačal varščino v višini 5200 EUR. Družba Čepelnik je zato proti M. Vavtiju sprožila postopek za plačilo še neplačanega zneska.

Bezirksgericht Bleiburg/Okrajno Sodišče Pliberk (Avstrija) Sodišče sprašuje, ali pravo Unije državi članici prepoveduje, da osebi, ki je naročila izvedbo del v tej isti državi članici, odredi ustavitev plačil in plačilo varščine v znesku, ki ustreza še neplačanemu znesku, če je namen take ustavitve plačil in take varščine le zavarovanje plačila morebitne denarne kazni, ki bi lahko bila kasneje v ločenem postopku naložena izvajalcu storitev, ki je ta dela opravil in ki ima sedež v drugi državi članici.

Sodišče je v današnji sodbi najprej navedlo, da se direktiva o storitvah¹ ne uporablja za ukrepe, kot so tisti, ki jih določa zadevna avstrijska ureditev. Besedilo te direktive določa, da se ta direktiva ne uporablja za „delovno pravo“, ta pojem pa je s to direktivo opredeljen široko. Sodišče je navedlo tudi, da se v tej določbi ne razlikuje med materialnimi pravili delovnega prava na eni strani ter pravili v zvezi z ukrepi za zagotavljanje spoštovanja teh materialnih pravil in tistimi

¹ Direktiva 2006/123/ES Evropskega parlamenta in Sveta z dne 12. decembra 2006 o storitvah na notranjem trgu (direktiva o storitvah) (UL 2006, L 376, str. 36).

za zagotavljanje učinkovitosti sankcij, ki se naložijo v primeru nespoštovanja teh pravil, na drugi strani.

Sodišče je prav tako poudarilo, da je zakonodajalec Unije s to direktivo želel zagotoviti spoštovanje ravnovesja med, prvič, ciljem odprave ovir, ki ponudnikom storitev onemogočajo svobodo ustanavljanja, in odprave ovir za prosti pretok storitev ter, drugič, zahtevo po zagotovitvi visoke stopnje zaščite ciljev splošnega pomena, zlasti potrebe po usklajenosti z delovnim pravom. Sodišče je navedlo, da vzpostavitev – z nacionalno ureditvijo – odvračilnih ukrepov za zagotovitev spoštovanja materialnih pravil na področju delovnega prava in pravil za zagotavljanje učinkovitosti sankcij, ki se naložijo v primeru nespoštovanja teh materialnih pravil, prispeva k visoki stopnji zaščite cilja splošnega pomena, ki ga predstavlja potreba po spoštovanju delovnega prava.

Sodišče je na podlagi navedenega ugotovilo, da izjema glede „delovnega prava“, določena z Direktivo, zajema tako nacionalno ureditev.

Sodišče je po tem, ko je zavrnilo uporabo direktive o storitvah, preučilo, ali je ureditev, kot je ta iz postopka v glavni stvari, v skladu s svobodo opravljanja storitev.² V zvezi s tem je spomnilo, da se za omejitev svobode opravljanja storitev šteje vsak ukrep, ki prepoveduje, ovira ali zmanjšuje privlačnost uresničevanja te svoboščine. Sodišče je ugotovilo, da lahko ukrepi, s katerimi je naročniku del – če obstaja utemeljen sum, da je izvajalec storitev storil upravni prekršek v zvezi z nacionalno delovnopravno zakonodajo – naložena ustavitve plačil, ki jih dolguje svojemu sopogodbenu, in plačilo varščine v višini še neplačanega zneska plačila za delo, povzročijo, da je prejemniku storitev odvzeta možnost, da pridrži del tega zneska kot nadomestilo v primeru napak ali zamude pri dokončanju del, ponudniku storitev pa pravica, da zahteva plačilo še neplačanega zneska za izvedbo del. Zato ti ukrepi pomenijo omejitev svobode opravljanja storitev.

Vendar je Sodišče spomnilo, da je tako omejitev mogoče dopustiti, če ustreza nujnim razlogom v splošnem interesu, če je primerna za zagotovitev uresničitve cilja, ki mu sledi, in če ne presega tega, kar je nujno za uresničitev tega cilja.

V zvezi s cilji socialnega varstva delavcev, boja proti goljufijam, zlasti socialnim, in preprečevanja zlorab je Sodišče navedlo, da je ukrepe, ki jih določa zadevna avstrijska ureditev in katerih namen je zagotoviti učinkovitost sankcij, ki se lahko naložijo izvajalcu storitev v primeru kršitve delovnopravne zakonodaje, mogoče šteti za primerne za zagotovitev uresničitve teh ciljev. Vendar je Sodišče v zvezi s sorazmernostjo take ureditve glede na te cilje navedlo, da ta ureditev določa možnost naložitve takih ukrepov, še preden pristojni organ ugotovi, da je bil storjen upravni prekršek glede nacionalne zakonodaje s področja delovnega prava. Poleg tega ta ureditev ne določa, da bi lahko izvajalec storitev, ki ga bremeni utemeljen sum, da je storil tak prekršek, pred sprejetjem navedenih ukrepov predstavil svoja stališča o dejstvih, ki se mu očitajo. Nazadnje, ker lahko pristojni organi znesek varščine, ki jo je mogoče naložiti zadevnemu prejemniku storitev, določijo, ne da bi upoštevali morebitne napake pri gradnji ali druge neizpolnitve izvajalca storitev pri izpolnitvi pogodbe o opravljanju del, ta znesek lahko presega – v nekaterih primerih tudi precej – znesek, ki ga mora zadevni naročnik del običajno plačati po končanju del.

Na podlagi navedenega je Sodišče sklenilo, **da ureditev države članice, v skladu s katero lahko pristojni organi naročniku del, ki ima sedež v tej državi članici, odredijo ustavitve plačil njegovemu sopogodbenu, ki ima sedež v drugi državi članici, in mu celo naložijo plačilo varščine v višini še neplačanega zneska plačila za delo, in sicer za zavarovanje plačila morebitne denarne kazni, ki bi bila lahko temu sopogodbenu naložena v primeru ugotovljene kršitve delovnega prava prvonavedene države članice, presega to, kar je nujno za uresničitev ciljev varstva delavcev ter boja proti goljufijam, zlasti socialnim, in preprečevanja zlorab.**

OBVESTILO: S predlogom za sprejetje predhodne odločbe lahko sodišča držav članic v zvezi s sporom, o katerem odločajo, Sodišču predložijo vprašanja o razlagi prava Unije ali veljavnosti aktov Unije. Sodišče ne

² Člen 56 PDEU.

odloči o nacionalnem sporu. Zadevo reši nacionalno sodišče v skladu z odločbo Sodišča. Ta odločba je enako zavezujoča za druga nacionalna sodišča, ki obravnavajo podoben problem.

Neuradni dokument za medije, ki Sodišča ne zavezuje.

[Celotno besedilo](#) sodbe je objavljeno na spletnem mestu CURIA na dan razglasitve.

Kontaktna oseba: Ireneusz Kolowca ☎ (+352) 4303 2793

Posnetki z razglasitve sodbe so dostopni na „[Europe by Satellite](#)“ ☎ (+32) 2 2964106